

Ключевые слова: еврорегиональное сотрудничество, инновационная деятельность, регион, инновационная инфраструктура, развитие, инновации.

Marchuk Yu.

FACTORS INFLUENCING THE DEVELOPMENT OF EUROREGIONAL COOPERATION IN INNOVATION

The innovation component of Ukraine's Euro-regional cooperation has been analyzed in the article. The role and importance of innovation for the national economy economic growth have been characterized. The efficiency of Euro-regional cooperation is defined with capabilities of the specific region taking into account the basic innovative models of development that is influenced by a range of factors. The researches of national scientists in this area have been studied, their experience has been applied and own understanding has been formed concerning the impact of factors of the Euro-regional cooperation development in the sphere of innovations. The interrelation between these factors and increasing cooperation of Ukrainian regions with neighboring European regions has been studied. The aim of the article is revealing the factors influencing the development of Euro-regional cooperation in the innovation sphere. Accordingly, the tasks are the following: to analyze this group of factors, identify their positive and negative impact on the development of Ukraine regions innovative activity, determine the problems arising on the way to enhance innovation in terms of Euro-regional cooperation. The methodological basis of the study were common methods of scientific knowledge, empirical methods of cognition, namely observation – to study the impacts, abstraction – to determine the most important and the most significant factors, analysis and synthesis – for the detailed consideration of each factor. The survey results make it possible to eliminate the effects of negative factors and work to improve the current innovation sphere in the regions of Ukraine, participating in the Euro-regional cooperation and serve as a basis for further research in this area. The scientific novelty of the research is the specification of the problematic aspects concerning the development of Euro-regional cooperation in the sphere of innovations and synthesis of developments of local researchers on the subject. The practical significance of the article is that the results will contribute to the development of strategies and specific action plan for deepening and expansion of Euro-regional cooperation in innovation sphere based on the revealing factors of influence.

Key words: European regional cooperation, innovation, region, innovation infrastructure, development and innovation.

Одержано 22.04.2015 р.

УДК 332:63

Мошак Ольга Вікторівна,
викладач кафедри фінансів,

Ужгородський торговельно-економічний інститут КНТЕУ

ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ МЕНЕДЖМЕНТУ АГРАРНОЇ СФЕРИ РЕГІОНУ

У статті висвітлюються актуальні проблеми управлінських підходів щодо регулювання аграрної сфери. Розкрито необхідність пошуку моделі ефективного регіонального розвитку на інноваційній основі у процесі формування середовища управління на всіх рівнях господарської діяльності із врахуванням регіональних особливостей та пріоритетів зростання. Розглянуто методи менеджменту, зокрема адміністративні (організаційно-розпорядчі), економічні і соціально-психологічні, що в сукупності сприяють процесу формування і успішного функціонування управлінського середовища. Метою статті є висвітлення характерних особливостей економічної сутності та структури регіонального менеджменту. Теоретичною і методичною основою дослідження є загальнонаукові та спеціальні економічні методи пізнання явищ і процесів. У процесі виконання статті використовувалися такі методи економічних досліджень: діалектичний та абстрактно-логічний – для теоретичного узагальнення та формулювання висновків; емпіричний – при дослідженні процесу підбору стилю керівництва, який може бути авторитарним, демократичним, змішаним, або ж слабким; структурно-функціонального аналізу – при визначенні причинно-наслідкових зв'язків між різними рівнями і елементами процесу прийняття управлінського рішення, починаючи зі збору і систематизації інформації і завершуючи обґрунтуванням і можливим коригуванням прийнятого рішення та ін. Обґрунтовано економічну сутність регіонального менеджменту в розрізі законодавчо-правового, економічного та територіально-господарського механізмів, ефективного функціонування яких, на основі намічених цілей і завдань, сприятиме досягненню кінцевої мети – забезпечення економічно ефективною регіональною системою господарювання. У результаті теоретико-методологічного дослідження сформовано власне бачення і виокремлено окремі складові економічної сутності менеджменту (управління), зокрема на рівні регіону з обґрунтуванням їх змісту і ролі у процесі формування ефективною регіональною системою господарювання. Практичне значення полягає у дослідженні економічної

сутності регіонального менеджменту в умовах ринкового господарювання, що обумовлюється формуванням економічно ефективної регіональної системи господарювання на основі розроблення оптимальних управлінських моделей з врахуванням впливу законодавчого, економічного і територіально-господарського забезпечення відміченої системи господарювання.

Ключові слова: менеджмент, аграрна сфера, регіональний менеджмент, інноваційні процеси, економічний механізм, система господарювання, управлінські підходи.

ВСТУП

Успішне функціонування будь-якої сфери чи виду економічної діяльності передбачає застосування науково обґрунтованих управлінських підходів. Умови ринкового середовища ставлять нові вимоги щодо організації господарської діяльності, де постає необхідність задіяння всіх чинників впливу на забезпечення досягнення цілей суб'єкту господарювання. Результативність і ефективність управлінського процесу багато в чому залежить від передумов і особливостей розвитку суб'єкта, врахування як внутрішніх, так і зовнішніх факторів впливу щодо забезпечення його розвитку, наявності кваліфікованих управлінських кадрів, що забезпечуватимуть успішність вирішення поставлених завдань, ефективності державного регулювання досліджуваної сфери тощо.

Постановка проблеми. Необхідність формування механізму взаємодії, який поєднуватиме управлінські підходи на всіх рівнях здійснення менеджменту, що сприятиме синергії у досягненні окресленої мети (цілі) і намічених завдань щодо вирішення проблемних питань у сфері господарської діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню проблем та перспектив розвитку аграрної сфери країни та її регіонів присвячено наукові праці українських вчених. Серед них В. Збарський, В. Єрмоленко, М. Лендел, Ю. Лупенко, В. Мацьбора, А. Чалий та інші. Відмічені науковці наголошують, що аграрний сектор включає всі аспекти: форми власності і господарювання; виробничі, господарські, управлінські, трудові та соціальні відносини; розподіл результатів господарської діяльності; переплетіння поселенського і господарського укладів на селі.

Мета статті (постановка завдання). Метою дослідження є висвітлення характерних особливостей економічної сутності та структури регіонального аграрного менеджменту.

РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Активізація уваги щодо регіонального розвитку, формування дієвого менеджменту на рівні регіону посилюється внаслідок процесів, що характеризуються глобальною інтеграцією суспільних відносин у всіх сферах людської діяльності. Постає необхідність пошуку моделі ефективного регіонального розвитку на основі інноваційних підходів до формування управлінського середовища на всіх рівнях господарської діяльності із врахуванням регіональних особливостей та пріоритетів. Важливим при цьому є людський капітал, оскільки сучасний менеджмент повинен базуватися на організаційних здібностях і вмінні управлінця (менеджера) творчо підходити до

вирішення складних і багатопланових проблемних питань у різних сферах економічної діяльності.

Процес формування управлінського середовища здійснюється за допомогою різних методів, серед яких часто застосовуються: 1) адміністративні (організаційно-розпорядчі); 2) економічні; 3) соціально-психологічні. В аграрній сфері адміністративні методи управління поділяються передусім на організаційні і розпорядчі, де організаційні методи вирішують основні завдання пов'язані з [2, с. 95]: підбором і розстановкою кадрів, що стосується спеціалістів-аграрників як на мікро-, так і мезорівні; окресленням завдань стосовно кожного з виконавців на всіх ієрархічних рівнях; визначенням їх функцій, прав і обов'язків згідно з посадовими інструкціями; проведенням інструктажів для працівників; формуванням процесу планування та організації виконання намічених цілей і завдань; погодженням роботи в часі й просторі і контролю за виконанням намічених завдань.

Загалом управління є цілеспрямованим і активним процесом, що обумовлюється рядом відносно самостійних, логічно-послідовних елементів: по-перше – збирання, систематизація і передача інформації; по-друге – вироблення (обґрунтування) і прийняття рішення; по-третє – перетворення рішення на різні форми команд (усна, письмова, наказ тощо) та забезпечення їх виконання і по-четверте – аналіз ефективності прийнятого рішення й можливе наступне його коригування [1, с. 286]. Відмічені елементи набувають актуальності у процесі забезпечення дієвості управлінських підходів у сфері аграрного виробництва.

У процесі здійснення управління (менеджменту) важливим є підбір стилю керівництва, який може бути: авторитарним (коли керівник нав'язує підлеглим свою волю, не вивчає і не бере до уваги їх власної думки); демократичним (коли підлеглі беруть участь у прийнятті важливих рішень забезпечення успішного функціонування сфери аграрного виробництва); змішаним (обумовлюється органічним поєднання автономії, свободи окремих підрозділів, працівників з жорстким централізмом); слабким (коли керівник певною мірою дистанціюється від управлінських процесів, його авторитет і вплив у колективі є незначними). Серед відмічених видів управлінського стилю керівництва у сфері аграрного розвитку найприйнятнішим є демократичний стиль, який в сучасних умовах господарювання є найбільш ефективним, оскільки відбувається постійний зв'язок керівника з підлеглими, йде процес вивчення їх думки, пропонуванням ідей, звертається увага на їх духовні запити, прагнення, максимальне врахування їх колективних і особистих інтересів.

Багатогранність наукових підходів до визначення економічної сутності менеджменту

(управління), зокрема на рівні регіону дає можливість сформулювати власне бачення і виокремити окремі складові відміченого процесу з обґрунтуванням їх змісту і ролі у процесі формування ефективної

регіональної системи господарювання. Так, доцільно буде виокремити і окремо розглянути економічну складову регіонального менеджменту (рис. 1).

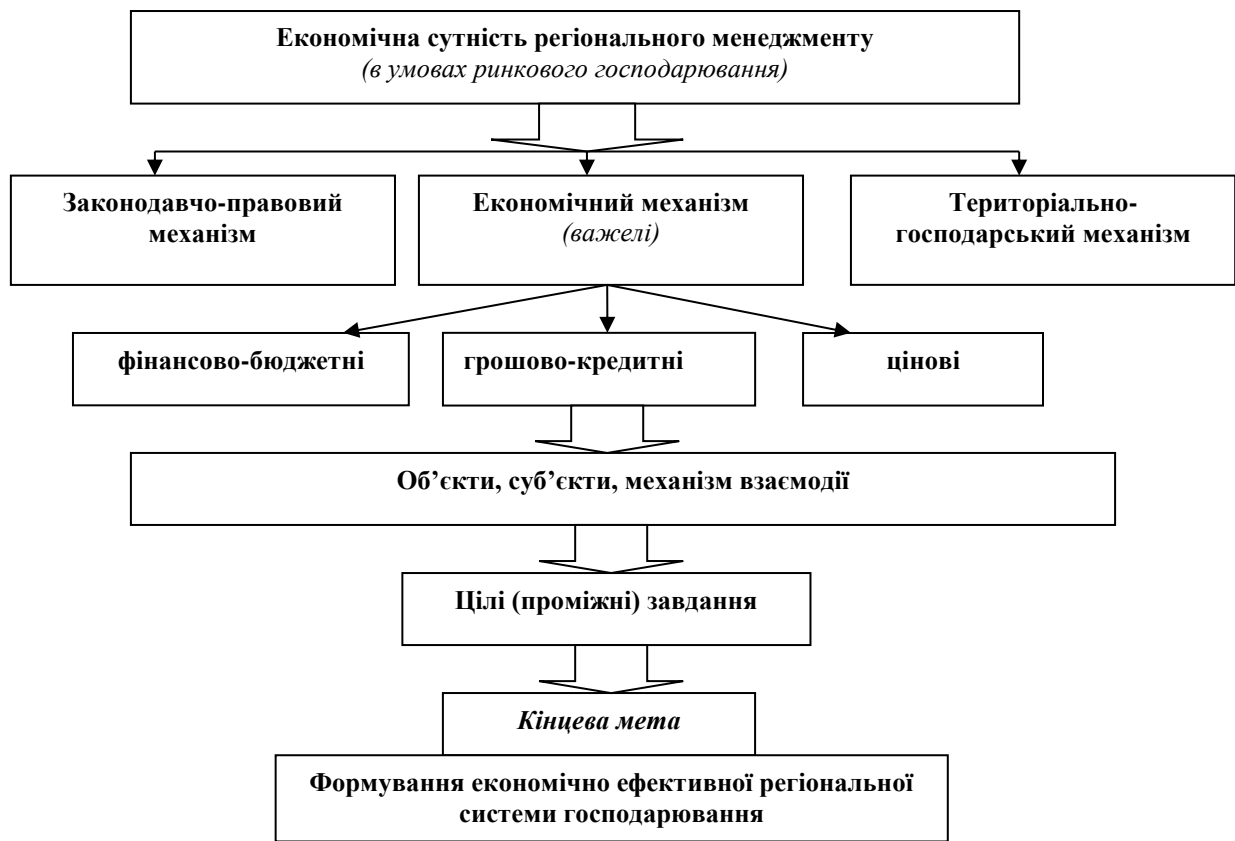

Рис. 1. Функціональна структура регіонального менеджменту

Основою регіонального менеджменту є законодавчо-правовий, економічний та територіально-господарський механізми, забезпечення функціонування яких, через взаємодію суб'єктів і об'єктів, дає можливість досягнення кінцевої мети – забезпечення економічно ефективної регіональної системи господарювання. Аналогічною буде і функціональна структура регіонального аграрного менеджменту, а відмінності будуть проявлятися в особливості вибору інструментарію механізмів управління та формуванні кінцевої мети.

В умовах поглиблення ринкових відносин економічна сутність менеджменту, зокрема регіонального, обумовлюється одержанням максимуму прибутку чи ефекту в будь-якій сфері чи виду економічної діяльності, передусім за рахунок розроблення оптимальних моделей управління з врахуванням впливу законодавчо-правового, економічного і територіально-господарського механізму функціонування регіональної системи господарювання.

Законодавчо-правове забезпечення процесу управління у сфері аграрного розвитку базується на дотриманні законів і законодавчих актів, що врегульовують проблемні питання функціонування аграрного сектору. Крім того правові методи регламентовані Указами Президента, нормативними актами уряду (декретами, постановами), які також передбачають вироблення механізму їх реалізації і

контролю. Закони, законодавчі та нормативні акти визначають об'єкт та зміст регулювання, відповідальність юридичних і фізичних осіб за їх невиконання. Закони виконують функцію довготермінового правового регулювання, а укази, нормативні акти – короткотермінового, оперативного [4, с. 148]. Нині сфера державного управління економікою поступово звужується через зменшення кількості господарюючих суб'єктів державної форми власності. Із переважанням приватної форми власності виникає потреба проведення відповідної політики в економічній сфері з реалізацією в ній господарсько-організаторської, соціальної та інших функцій регулювання, контролю, координації із використанням методів економічного характеру з превалюванням індикативного підходу, абстрагуючись від директивних форм управління з боку держави.

Економічний механізм регіонального менеджменту передбачає формування середовища для забезпечення ефективного функціонування регіону загалом, в тому числі аграрної сфери за допомогою економічних методів, що обумовлюються відповідними важелями впливу, зокрема [7, с. 44]: бюджетно-фінансовими (бюджет, дотації, пільги, податки, субсидії, соціальні нормативи, субвенції), грошово-кредитними (державні кредити, державні цінні папери, курси валют, індексування доходів) і ціновими (забезпечення механізму впливу держави на ціни і ціноутворення, формування цінової стратегії і

тактики).

Таким чином, економічний механізм має специфічні економічні методи впливу суб'єкта управління на об'єкт. Суб'єктом економічного механізму (зовнішнього по відношенню до підприємства) при цьому виступає держава в особі законодавчих і виконавчих органів, органи місцевого самоврядування, а також недержавні організації, а на рівні окремого підприємства (внутрішній рівень) – його орган управління (власник, директор, рада директорів тощо) [5].

Об'єктами регулювання є основні сфери, галузі, види економічної діяльності. У ринкових умовах господарювання держава не повинна контролювати весь процес відтворення і тому завданнями держави є створення принципів умов, за яких суб'єкти господарювання мають приймати раціональні та виважені рішення. Одночасно економічна політика за сучасних умов охоплює лише ті загальні процеси, в управлінні якими зацікавлені і держава, і суспільство загалом [6]. Отже, постає необхідність формування механізму взаємодії, який поєднуватиме управлінські підходи на всіх рівнях здійснення менеджменту, що сприятиме синергії у досягненні окресленої мети (цілі) і намічених завдань щодо вирішення проблемних питань у сфері господарської діяльності.

Оскільки продуктивні сили розвиваються у часі та просторі, конкретною формою їх просторового розвитку є територіальна організація господарства. Територіальна структура господарства регіону відображає внутрішні територіальні пропорції та особливості внутрішньорайонної територіальної організації виробництва [3, с. 16]. Так, управління виробництвом у межах суспільства підрозділяється на галузеве та територіальне. Галузеве управління спрямовується на вирішення основного завдання галузі – задоволення потреб економіки в окремих видах продукції, робіт і послуг. Територіальне управління, визначається політичним та адміністративно-територіальним устроєм країни і спрямоване на успішне виконання функцій території. Останні полягають у створенні необхідних умов для всебічного розвитку територіальних складових національної економіки – виробництва споживчих та інвестиційних товарів і військово-промислового комплексу, ефективного використання природно-ресурсного потенціалу та максимально можливого задоволення різнобічних потреб місцевого населення [8, с. 3], в тому числі й забезпечення продовольчою продукцією сільськогосподарського виробництва.

Науково-теоретичні підходи до менеджменту у поєднанні з економічною практикою обґрунтовують не тільки поняття «територіальне управління», але в практиці регіонального розвитку часто застосовується термін «регіональне управління». Відмічені процеси настільки взаємообумовлюються, що їх часто

ототожнюють. Однак є окремі принципові відмінності, зумовлені зокрема сутністю самого поняття регіону. Термін «регіон» походить від латинського «regio» і в перекладі означає область, район, місцевість. Найчастіше він застосовується для визначення різних територіальних ланок однієї країни: адміністративно-територіальних одиниць, національних, державних або державно-адміністративних одиниць, економічних районів, спеціальних (вільних) економічних зон, окремих природних зон та ін., але вживається також стосовно частини території кількох країн, групи країн. Отже, під терміном «регіональне управління» слід розуміти управління будь-якою територією незалежно від існуючих політичних та адміністративно-територіальних кордонів. Регіон у національній економіці як окрема самостійно господарююча система, яка [8, с. 3-4]: має чітко означені межі своєї території, власні органи управління, матеріальну і фінансову основу і, як правило, визначається законодавчими актами держави, виходячи з її стратегічних і тактичних цілей та завдань. Визначення регіону як господарюючої системи у складі національної економіки спричиняє застосування спорідненого до регіонального управління терміну – управління регіональною економікою, її сферами та видами економічної діяльності.

На основі проведеного дослідження нами обґрунтовано авторське визначення категорії «регіональний менеджмент», що обумовлюється сукупністю сформованих, на різних рівнях ієрархічної системи управління, і діючих чинників впливу, спрямованих на забезпечення ефективного функціонування регіональної системи, що включає виробничу, соціальну та екологічну сфери і їх інфраструктурне забезпечення.

ВИСНОВКИ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Вміле поєднання інтересів держави та регіонів, раціональне територіальне розміщення продуктивних сил із врахуванням потенційних можливостей території і впливу людського чинника (населення яке проживає на певній території) потребує формування ефективного територіально-господарського механізму управління цим процесом, що сприятиме гармонізації господарського використання території на основі комплексності і спеціалізації місцевого господарства відповідно до потреб суспільства з метою вирішення поставлених соціально-економічних цілей розвитку території, а також збереження, відтворення середовища життєзабезпечення мешканців. Подальші дослідження можна проводити в напрямі виявлення факторів впливу на забезпечення ефективного управління в аграрній сфері та здійснення оцінки можливостей розвитку аграрної сфери.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Економічна енциклопедія: [у 3 т.]; голова ред. ради: Гаврилишин Б. Д. (голова) [та ін.]. Т. 2 / [відп. ред. Мочерний С. В. та ін.]. – К. : Видавничий центр «Академія», 2002. – 952 с.
2. Сухарський В. С. Менеджмент: [навч. посіб.] / В. С. Сухарський. – Тернопіль: Астон, 2001. – 340 с.

3. Стеченко Д. М. Управління регіональним розвитком: [навч. посіб.] / Д. М. Стеченко. – К.: Вища УК., 2000. – 223 с.
4. Черевко Г. В. Державне регулювання економіки в АПК: [навч. посібник] / Г. В. Черевко. – К.: Знання, 2006. – 339 с.
5. Семенова А. Ю. Економічний механізм управління сільськогосподарським підприємством: теоретико-методологічний аспект [Електронний ресурс] / А. Ю. Семенова. – Режим доступу: <http://www.pdaa.edu.ua/sites/default/files/visnyk/2012/03/186.pdf>.
6. Об'єкти, суб'єкти та головні важелі економічної політики [Електронний ресурс] / Механізм економічної політики. – Режим доступу: <http://pidruchniki.com/10561127/ekonomika>.
7. Швайка Л. А. Державне регулювання економіки: [навч. посібник] / Л. А. Швайка. – К.: Знання, 2006. – 435 с.
8. Мельник С. А. Управління регіональною економікою: [навч. посібник] / С. А. Мельник. – К.: КНЕУ, 2000. – 124 с.

Мошак Ольга Викторовна

ЭКОНОМИЧЕСКАЯ СУЩНОСТЬ МЕНЕДЖМЕНТА АГРАРНОЙ СФЕРЫ РЕГИОНА

В статье освещаются актуальные проблемы управленческих подходов по регулированию аграрной сферы. Раскрыта необходимость поиска модели эффективного регионального развития на инновационной основе в процессе формирования среды управления на всех уровнях хозяйственной деятельности с учетом региональных особенностей и приоритетов роста. Рассмотрены методы менеджмента, в частности административные (организационно-распорядительные), экономические и социально-психологические, что в совокупности способствуют процессу формирования и успешного функционирования управленческой среды. Целью исследования является освещение характерных особенностей экономической сущности и структуры регионального менеджмента. Теоретической и методической основой исследования являются общенаучные и специальные экономические методы познания явлений и процессов. В процессе выполнения статьи использовались следующие методы экономических исследований: диалектический и абстрактно-логический – для теоретического обобщения и формулировки выводов; эмпирический – при исследовании процесса подбора стиля руководства, который может быть авторитарным, демократическим, смешанным, или слабым; структурно-функционального анализа – при определении причинно-следственных связей между различными уровнями и элементами процесса принятия управленческого решения, начиная с сбора и систематизации информации и заканчивая обоснованием и возможным корректировкой принятого решения; и др. Обосновано экономическую сущность регионального менеджмента в разрезе законодательно-правового, экономического и территориально-хозяйственного механизмов, эффективное функционирование которых, на основе намеченных целей и задач, будет способствовать достижению конечной цели – обеспечение экономически эффективной региональной системы хозяйствования. В результате теоретико-методологического исследования сформировано собственное видение и выделены отдельные составляющие экономической сущности менеджмента (управления), в том числе на уровне региона с обоснованием их содержания и роли в процессе формирования эффективной региональной системы хозяйствования. Практическое значение состоит в исследовании экономической сущности регионального менеджмента в условиях рыночного хозяйствования, что объясняется формированием экономически эффективной региональной системы хозяйствования на основе разработки оптимальных управленческих моделей с учетом влияния законодательного, экономического и территориально-хозяйственного обеспечения отмеченной системы хозяйствования.

Ключевые слова: менеджмент, аграрная сфера, региональный менеджмент, инновационные процессы, экономический механизм, система хозяйствования, управленческие подходы.

Moshak O.

THE ECONOMIC ESSENCE OF MANAGEMENT OF AGRARIAN SPHERE OF REGION

The article highlights the urgent problems of management approaches to regulate agricultural sector. The need to find effective models of regional development based on innovation in the process of environmental management at all levels of economic activity has been revealed, taking into account regional characteristics and priorities of growth. The methods of management, including administrative (organizational and administrative), economic and social and psychological, all of which facilitate the formation and successful functioning of administrative environment have been considered. The aim of the study is to highlight the characteristics of economic substance and structure of regional management. The theoretical and methodological basis of the study is general scientific and special methods of knowledge economic phenomena and processes. In the course of the article writing, the following methods of economic research have been used: dialectical and abstract-logic - for theoretical generalizations and drawing conclusions; empirical - to study selection process of leadership style that can be authoritarian, democratic, mixed or weak; structural and functional analysis - to determine causality between different levels and elements of decision management solutions, starting from the collection and classification of information and completing the rationale and possible correction of the decision; etc. Economic substance of regional management in the context of legislative and legal, economic, territorial and economic mechanisms has been grounded, effective functioning of which is based on the objectives and tasks will contribute to the ultimate goal - to provide cost-effective regional economic system. As a result of the theoretical and methodological study

own understanding has been formed and individual components of the economic substance of management (administration) have been singled out, particularly at the regional level with grounding of their content and role in the formation of effective regional economic system. The practical significance is to study the economic substance of regional management in a market economy, which is caused by the formation of a cost-effective regional economic system based on the development of optimal management models, taking into account the impact of legislative, economic and territorial and economic support of aforementioned economic system.

Key words: management, agriculture, regional management, innovation processes, economic mechanism, system of management, managerial approaches.

Одержано 16.04.2015 р.

УДК 336+338.242

Палига Євген Миколайович,
д.е.н., проф., завідувач кафедри економіки підприємства та
маркетингу у видавничо-поліграфічній галузі,
Українська академія друкарства

СТАНОВЛЕННЯ СУЧАСНОГО КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ВИДАВНИЧО-ПОЛІГРАФІЧНОЇ ГАЛУЗІ РЕГІОНУ

У статті розглянуто становлення корпоративного управління ВПГ, що впливає на залучення інвестиційних ресурсів та розвиток інноваційної політики. Проаналізовано особливості взаємин на підставі чого сформульовано вимоги до корпоративного управління, покликані мінімізувати ризики та конкурентні переваги підприємств поліграфії їх виживання та перспективи розвитку. Виявлено сучасні проблеми видавничої діяльності в Україні спричинені кризовим станом насамперед соціальної сфери, відсутність державної політики регулювання програм розвитку галузі і на основі цього сформовано основний склад учасників видавничого ринку та їх взаємозв'язок, які діють у видавничому бізнесі. Систематизовано основні особливості видавничого бізнесу, організації виробництва і технологічного процесу в поліграфії. Подано аналіз основних підприємств Львівщини у сфері видавничої та поліграфічної діяльності і проаналізовано результати їх фінансово господарської діяльності та встановлено модель розвитку видавничих та поліграфічних підприємств. Внаслідок масової приватизації в Україні розвинуто потужний фактор розвитку ділової і організаційної культур, охарактеризовано поведінку суб'єктів правовідносин, а також принципи системи корпоративного управління, які забезпечують розвиток корпоративного сектора економіки в нашій країні через механізм контролю акціонерів за діями менеджерів та механізм перерозподілу прав власності на користь більш ефективних агентів. Обґрунтовано складові організаційно-економічного механізму формування корпоративного управління та основних учасників видавничого ринку на основні особливості видавничого бізнесу. На основі аналізу рівня корпоративного управління підприємств сучасної видавничо-поліграфічної галузі України запропоновано механізм удосконалення корпоративного управління, організаційно-економічний механізм формування корпоративного сектора економіки, визначено напрямки вдосконалення рівня корпоративного управління.

Ключові слова: корпоративне управління, акціонерне товариство, акціонери, менеджери, власність, механізм, поліграфія, видавництва.

ВСТУП

В сучасних умовах надзвичайно актуальним для вітчизняної видавничо-поліграфічної галузі, яка реформувалась в процесі приватизації, є проблеми залучення інвестиційних ресурсів. Зараз ваги набула інноваційна складова, яка повинна забезпечити ефективність функціонування підприємницьких структур усіх галузей нашої економіки. Тому становлення сучасного корпоративного управління видавничо-поліграфічної галузі регіону набуває важливого значення для становлення, функціонування, реорганізації та ліквідації акціонерних форм організації бізнесу з метою максимізації доходів їх власників.

Практика діяльності корпорацій в Україні продемонструвала, що у сфері управління існує чимало протиріч, які пов'язані, у першу чергу, із різноспрямованістю економічних інтересів власників акцій та управлінців.

Недостатній рівень організації корпоративного управління по-перше, приводить до зниження економічної ефективності корпоративного сектору, та по друге – здійснює значний негативний вплив на інвестиційну привабливість акціонерних товариств. Тому пропонується організаційно-економічний механізм формування корпоративного сектору економіки України, який передбачає вплив внутрішнього і зовнішнього середовища, механізми управління підприємствами ВПГ та управління